

Lama Ole Nydahl

31. prosince 2015

Moji nejdražší žáci a přátelé,

doufám, že máte poblíž židli. Tato prezentace bude trvat déle než obvykle.

Je vedena našimi nejnovějšími prožitky ze starobylé jeskyně Maratika v jedinečném Nepálu. Chtěli bychom s vámi sdílet události tohoto roku a vykročit tak nejlepším možným způsobem do budoucnosti: mnoho idealistů do nás vkládá naděje a dozrávají nyní mnohá rozhodnutí!

Všichni, kdo si cení solidního lidského rozvoje, budou potěšeni událostmi tohoto roku a tím, jak společným úsilím sdílíme sílu buddhismu Diamantové cesty pro dobro nesčetných přátel. Už při našem prvním kroku, přijetí útočiště, je toto ústředním bodem. A nic nepřinese světu větší užitek než naše vysvobozující a osvícení přinášející aktivity a pohled.

Přátelé, kteří se k nám ještě nepřipojili, se často ptají, co znamená rok cestování s lamou. Zde je tedy přehled hlavních událostí, které jsme s Ale, Tomkem a mnoha dalšími prožili v nabitém roce 2015.

Mnohé aktivity byly samozřejmě manévrováním následujícím světové dění, které nikdo z nás nemůže změnit, při současném sdílení buddhistických vhledů do rozsáhlých a koncepty bortících událostí, které nastaly:

Po návštěvě vždy odvážného Izraele v prvních týdnech roku jsme projeli celým Ruskem, v nezvykle mírné zimě předpovězené našimi vědci, a poprvé jsme navštívili dech beroucí Kamčatku na úplném východě Ruska. Protože používají naše metody, staří a noví přátelé na cestě se rozvíjejí hluboce a dobře.

Poté následoval čas s našimi zralými žáky v Austrálii a na Novém Zélandu, kde jsem měl možnost v rozvlněných vodách Jižního ostrova poprvé vyzkoušet nejrychlejší vodní lyže na světě. Let z vrcholku jedné vlny na druhou mě inspiroval k napsání dopisu o vejci, který jsem vám všem poslal. To probudilo řetězec mailů, které nyní demokratizují naše pohledy, rozšiřují komunikaci a posilují naše centra.

V Hongkongu nás nejprve naši čínští žáci Gjalwy Karmapy a poté naše anglicko-finská rodina a jejich práce umístili po několika letech do hledáčku dozrávajících idealistů v regionu. Takto se na Dálném východě objevily tradiční a dobře informované skupiny. V té době jsme také na rok 2016 naplánovali první návštěvu Vietnamu.

Při naší třetí návštěvě Jižní Afriky od roku 1978 jsme cestovali s novou inspirující skupinou, za rekordní čas vystoupali na Stolovou horu a poslali její krásu všem.

Po návratu do Londýna jsme navštívili statečného a ušlechtilého lorda Pearsona. Opět jsme byli jeho hosty ve Sněmovně lordů a jedli s ním v Dolní sněmovně.

Na návštěvě našeho blízkého přítele Uriho Gellera v jeho prostorné vile jsme mimo statistickou pochybnost potvrdili, že prostor je informací. On, Tomek a já jsme bez jakýchkoli instrukcí nakreslili trojúhelník stejné velikosti.

Potom jsme letěli za neporušenou kulturou Irska, která – stejně jako slovanské země – je tak blízké mému srdci.

Měsíc jsme zakončili ve Střední Evropě přednáškami pro tisíce studentů a přátel. Byly rozesety po EC, Kodani, Varšavě a velikonočním kurzu v Kasselu.

Přivítal nás vzrušující Salvador, pak nádherná Kostarika a oslavili jsme deset let práce na Kubě. Následovala Venezuela s kurzem Velké pečeti a fantastickým dárkem od mé půvabné Ale: vzrušující cestou na masivní a prastaré stolové hory Tepui v Canaimě a panenský poloostrov Los Roques. Měli byste vidět neuvěřitelný film, který tam náš průvodce natočil.

V průběhu kurzu mahámudry na skalnatém pobřeží Pacifiku v Peru jsme se radovali z desetimetrových vln tsunami a podařilo se nám přežít.

Navštívili jsme nadčasové Mexiko následované úžasnou Kolumbií, kde se sešly příznivé podmínky: koupili jsme nádherně situovaný pozemek poblíž Villa de Leyva, perfektní centrum pro odosobnění pro tuto oblast.

Tou dobou udělal dokumentární film „Hannah“ dojem na stovky lidí při několika promítáních v Rubinově muzeu buddhistického umění v New Yorku. Unikátní příběh Hannah nadále inspiruje mnoho diváků na filmových festivalech po celém světě.

Pod vedením Maggie Lehnertové, Tomkovy bystré sestry a naší zástupkyně v buddhistické části Asie, jsme odjeli do zemětřesením postiženého Káthmándú, kam jsem mohl přinést požehnání 16. Karmapy. Mnozí idealističtí přátelé po celém světě byli štedří a ve sbírkách vybrali dost peněz k zakoupení stovky stanů a deseti domů, na pomoc sirotčinci a na pomoc pro částečně zničené Svájambhú a rinpočeho zcela zničený klášter Manang.

V centru Künziga Šamarpy pro odosobnění Šarminub přerušilo tucet bystrých a působivých mnichů své více než desetileté odosobnění, aby poznali tento nový a západní vliv.

Pak, těsně před odjezdem, jsme byli svědky skutečného divu: když jsme zde přivolávali dvourukého ochránce naší linie, sedm misek s vodou se zvedlo ze své základny a začalo vibrovat. Visely volně v prostoru před relikviemi Künziga Šamarpy, nevyhlila se ani kapka, a znovu se usadily, když jsme skončili meditaci. Byl to neuvěřitelný a nezapomenutelný projev síly naší linie Kagjü.

Ale a já jsme také udělali něco pro posílení odvahy místních obyvatel. Dvě noci jsme strávili sami nahoře v pátém patře jediného rinpočeho stojícího domu. Většina ostatních budov byla v troskách a všichni ostatní spali na zahradě – na třetí noc se k nám připojil také Tomek.

Pokračovali jsme do KIBI v Dillí a setkali jsme se s J.S. Karmapou. Bylo to na první výročí Šamarpovy smrti a já jsem byl usazen vedle profesora Sempy Dordžeho, Karmapova vzácného učitele buddhistické filozofie. Byla to velká čest, kterou jsem ani v nejmenším neočekával.

Konečně jsme také byli schopni navštívit naše přátele v Kyjevě, sdílet s nimi důležitý čas a pomoci ulevit jejich bolesti. Buddhismus je zde, jako v jiných slovanských zemích, velmi silný a lidé mu dávají ústřední místo ve svých životech.

Ve Španělsku vytvořil Pedro Gómez nové dimenze. Na radnici v Málaze jsem obdržel cenu UNESCO za můj přínos pro svobodu slova. Dalším příjemcem byl papež František.

Následovaly velké kurzy v Maďarsku, Polsku a Dánsku a také jsme se Šerabem Gjalchenem rinpočem pomohli postavit a naplnit dokonalou stúpu v Bulharsku.

V Soluni jsme spolu s dalšími skupinami z Balkánu oslavili 40 let naší práce v Řecku.

V Evropském centru jsme se znovu setkali s Karmapou na dosud největším letním kurzu – objevilo se více než sedm tisíc nadějných tváří. Radovali jsme se z nové budovy a moderní architektury. Jsou skvělým výsledkem neúnavné práce Caty a inspirují mnohé.

Zanedlouho poté jsme se v Kaluze nedaleko Moskvy potkali s 2 000 silnými přáteli z Ruska a pak strávili skvělý čas s našimi neotřesitelnými přáteli z Grazu. Perla Rakouska a Kodaň sdílí tu čest být prvními místy Diamantové cesty, která jsme Hannah a já na Západě v roce 1972 založili a jako taková byla uznána 16. Karmapou.

Během následujícího týdne jsem učil v našem Západním centru pro odosobnění v srdci Kalifornie a pak už jsme rychle jeli severně od San Franciska na silných motorkách BMW. V majestátním redwoodském lese blízko pobřeží si bylo možné užít nesčetně zatáček, které jsme zvládli ve chvíli, kdy vypukly požáry. O dva týdny později nás David následoval do Evropy a pokračovali jsme ve výcviku na dvou kolech napříč Centrálním masivem ve Francii, opět s Ale za zády a zkušenými přáteli z Evropy udávajícími kurz.

Pak zpět do Karma Guenu, kde jsme se radovali z kurzu 8. Karmapy s Džigme rinpočem. Následně jsem poblíž Boloně v Itálii předal pro 800 lidí další kurz Velké pečeti a pak jsem učil v Dordogne.

Po kurzu poblíž Karlsruhe jsme opět strávili důležitý čas na Ukrajině a cestovali po Německu a Švýcarsku, což bylo završeno každoročním velkým setkáním center v Braunschweigu.

Po krátké zastávce na Slovensku v Bratislavě, kde jsme inaugurovali naše nově koupené centrum, jsme letěli do Moskvy, tentokrát na oficiální pozvání vlády, abychom tam na náboženském setkání reprezentovali buddhismus. Tato návštěva byla vyústěním sedmiletého herkulovského úsilí a tím nejlepším představitelným výsledkem naší práce: koupili jsme 1 120 metrů čtverečních v centru Moskvy, které budou díky našim místním štědrým géniům rozšířeny na 2 000, jakmile to jen bude možné.

S obrovskou radostí jsme si pak uvědomili, že den podpisu smlouvy byl výročím dne, kdy jsme Hannah a já přijali od 16. Karmapy útočiště v Rumteku – jen o 45 let dříve.

Hned po zastávce s přednáškou a požehnáním našeho nového centra ve Vilniusu jsme se na pozvání Šeraba Gjalchena rinpočeho připojili k otevírací ceremonii jeho nového,

nádherného kláštera pro tisíce lidí v Nale, poblíž Káthmándú. Spolu s Karmapou a dalšími vysokými rinpočhei jsme dali požehnání 10 000 procházejícím lidem.

Po inspirujícím pobytu v Oslo a prvním výročí svatby Ale a mne se v centrálním Finsku objevilo skvělé místo pro odosobnění.

Zpět ve Střední Evropě jsme Tomek a já podstoupili úspěšnou laserovou operaci očí. Později v tom týdnu se odehrálo klíčové setkání všech přátel v Immenstadtu. Tam se beztrždní společnost, pro kterou pracovali, stala s postupem času docela nóbl. Placené pivo nabízené často vysoce vzdělaným přátelům setkávajícím se v suterénu po těžkém dni idealistické práce, a šampaňské zdarma nahoře ve vile komukoli, kdo byl populární, rozrušily nejednoho člověka. Rozhodli jsme se, že mnohoúrovňová společnost v EC se stane věcí minulosti.

Poté znovu Ameriky – Miami, New York, Las Vegas, Chile a Uruguay – následované další návštěvou Nepálu, tentokrát abychom obdrželi nezměrný dar od Šeraba Gjalccchena rinpočheho v jeskyni Maratika v nepálském Himálaji.

Člověk by toho měl o velkých duchovních dárcích říkat jen málo, jinak budou lidé očekávat to samé – a prožitky se vždy různí. Také se může vytratit unikátnost situace, pokud se o ní zmiňujeme příliš často.

Celkem vzato z toho byl rušný rok s téměř 40 kurzy Velké pečeti, tucty veřejných přednášek na šesti kontinentech a tisícovkami lidí zasažených požehnáním naší linie.

Co si zapamatovat z roku 2015, aby nás vedlo do dalších let?

Důležité změny, uvedené nyní do naší Diamantové cesty a týkající se stylu každodenního života v našich centrech a sloužící také jako vodítka pro naši praktickou cestu k osobní zralosti.

Zprvée, žádné hierarchie! Všichni, kdo pracují, musejí být vnímáni jako sobě rovní a každý by měl dělat to, v čem je nejlepší, pro dobro všech. Jakákoli práce by měla posílit lidi ve všech našich centrech, rozvíjet jejich nezávislost a schopnosti.

Nejdůležitější je, že na Diamantové cestě neděláme žádné kariéry. Jediným přínosem jakékoli aktivity je lidský rozvoj, z něhož se mohou učit a radovat všichni.

Naším cílem je stávat se každým dnem moudřejšími, nejen staršími.

Měli bychom se cítit užiteční v čemkoli, co děláme dobře, ale za světská dosažení nemohou být udělována duchovní uznání. Vracíme se k našemu uvolněnému jogínskému stylu a hluboké podstatě, kterou požehnal velký 16. Karmapa, když jsme Hannah a já přinášeli jeho odkaz na Západ.

Takto jsme zabezpečili naši práci a hodnoty všude po světě – také díky rozšíření Nadace Diamantové cesty, která slouží jako model pro národní nadace ve světě. Abychom zde shrnuli změny: vždy bychom měli zahrnout dozorčí orgány, aby udržovaly v rovnováze a kontrolovaly manažerská rozhodnutí.

Obecně vzato, když pracujeme dohromady jako skupiny přátel, získáváme široký rozsah znalostí. Lidé v našich centrech by měli mít šanci se naučit různé dovednosti, a když je přivedou k dokonalosti, předat je dále ostatním.

V historických časech – jako dnes – když jsou základní lidské hodnoty napadány, potlačovány, kontrolovány, nedoceňovány a často ztráceny, je důležité si cenit a být si vědom veškerých nástrojů, které nám ještě zbyly.

Tady bych chtěl sdílet především jeden vhled:

V současné době ztrácíme svobodu volby, stále spíše kvůli sentimentalitě a lenosti než kvůli přímému útoku na naše humanistické hodnoty – a to se může brzy změnit.

Proto bychom měli lidem pomoci identifikovat se s tím nejlepším, co dokáží pojmout. To je naplněním toho, o čem buddhismus Diamantové cesty doopravdy je.

A jak to udělat? Inspirovat lidi, aby se chovali jako buddhové, dokud se buddhy nestanou. Musíme se chovat jako rodina, dokud se rodinou nestaneme.

Váš

P. S. Ať se setkáváme často a na vzrušujících místech!